

ningslov, som ordner de her nærmest i Betragtning kommende Lønningsforhold, og den traadte først i Virksomhed fra 1ste Januar 1862, saaledes at det følger af sig selv, at den ældre Lønningslov, om hvis Revision der er Tale igennem dette Lovforslag, ikke kunde beskæftige sig med S^p og Handelsretten. Der var vel altsaa da Opfordring til, naar man kommer med et Lovforslag om en Revision af den ældre Lov, som tillige skulde omfatte S^p og Handelsretten, at henvende sin Opmærksomhed paa dette specielle Punkt, men en yderligere Opfordring dertil foreligger, det tør jeg sige, i Indstillinger, som ere stete for flere Aar tilbage fra Rettens Side til Justitsministeriet. Det er før den høitærede nuværende Justitsministers Tid, men, som sagt, i Ministeriet burde og kunde man ikke være uvidende om disse Indstillinger. Allerede strax efter, at Retten var traadt i Virksomhed, stete der en Indstilling i den af mig anthydede Retning. Naar denne Indstilling ikke blev tagen til Følge, saa troer jeg ikke at sige for Meget ved at udtale, at dette væsentlig var begrundet i den heelt naturlige Betragtning hos den daværende Justitsminister, at denne Gjenstand var af for ringe Betydning til at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse alene af den Grund; men at man erkjendte, at der kunde være Anledning til virkelig at skænke dette Punkt nogen Opmærksomhed, fremgik deraf, at man i den paa følgende Finantslov forhøiede Assistancesummen til S^p og Handelsretten. Den Ordning, som dengang forsaavidt fandt Billigelse baade fra Ministeriets og Rigsdagens Side, sthyldtes jo væsentlig en Indstilling fra Rettens Side; Indstillingen er imidlertid ikke bleven fulgt i sit hele fulde Omfang, og derfor er der forøget Grund til nu at benytte Leiligheden til igjen at bringe dette Spørgsmaal under Overveielse. Jeg skal ikke opholde det ærede Thing ved at gaae meget i Detaillen angaaende dette Punkt, der jo virkelig maa erkjendes for at være af en meget speciel Natur, men Spørgsmaalet er dog af den Bigtighed, at det vilde

være urigtigt ganske at forbigaae det. Jeg vil forbeholde mig at meddele det eventuelle Udvvalg i denne Sag forskjellige Oplysninger angaaende dette Punkt, og jeg troer virkelig at være istand til at kunne forelægge Udvalget meget fuldstændige Oplysninger om denne Sag. Der er, som sagt, under Hof- og Stadsretten ansat og foreslaaet bibeholdt ikke mindre end 15 kongelige Assistentter og under Criminal- og Politiretten 9. Jeg er i det heldige Tilfælde at vide ret god Bested med, hvilke Forretninger der falde under de forskjellige Retter, da jeg har været ansat i begge Overretterne og nu er ansat i S^p og Handelsretten. Jeg kjender derfor godt, hvilke Forretninger Assistentterne have at udføre under de forskjellige Retter, og jeg kan med fuldstændig Bestemthed udtale, at der er ikke Forretninger af anden Bestaaffenhed ved Hof- og Stadsretten og Criminalretten, end der er under S^p og Handelsretten, og jeg skal sige til, at de Mænd, som have med tilsvarende Forretninger at gjøre under S^p og Handelsretten, have Forretninger i fuldkomment saa stort Omfang, ja, jeg maa paaastaae, at de have meget Mere at bestille end Assistentterne under Hof- og Stadsretten og Criminalretten; jeg forbeholder mig at documentere dette yderligere for Udvalget. Alene ifølge denne Betragtning maa det fremstille sig som ligesvem billigt og retfærdigt, at man idemindste indbrømmer S^p og Handelsretten een kongelig Assistent; men naar man tager Hensyn til Rettens særegne Bestaaffenhed, saa forekommer det mig, at Opfordringen maa vise sig dobbelt stor. Det er ikke ganske ligegyldigt for en Ret, hvis Personale er af en saa væsende Charakter som S^p og Handelsretten, til at udføre de mere løbende, mere underordnede Forretninger, at have Personer, som efterhaanden have erhvervet sig praktisk Kjendskab til Forholdene, og som paa mange Maader kunne gaae dette væsende Dommerpersonale tilhaande; det er Noget, hvorpaa der naturligen maa sættes en meget stor Priis, ikke blot fra Rettens Formands, men ogsaa fra de øvrige Retsmedlemmers Side. Jeg skal blot med